

Adaptació d'una novel·la a obra de teatre

97 maneres
de dir t'estimo

Elena Force Castells
Treball de recerca
Tutor: Daniel Camps
Curs 2009-2010

ÍNDEX

Introducció	3
L'autor	4
El llibre	5
Resum de l'argument	6
Escenes extretes de la novel·la	7
Selecció d'escenes amb què es construirà l'obra	11
El perquè de la tria d'aquestes escenes	13
Personatges	14
Vestuari i attrezzo	16
Escenografia	30
Música i efectes sonors	32
Il·luminació.....	33
Obra de teatre	35
- Primer acte	35
- Segon acte	43
- Tercer acte	51
Representació de la primera escena, <i>La trobada</i>	63
Conclusions	64
Bibliografia	66
Agraïments	67
Annexos	68

► Introducció

L'objectiu del meu treball és convertir la novel·la d'en Jordi Sierra i Fabra, *97 maneres de dir t'estimo*, en una obra de teatre. Això inclourà, no només el guió, sinó tota la producció posterior, és a dir, la il·luminació, l'escenografia, el vestuari, etc.

Quan em vaig plantejar sobre què fer el treball de recerca, se'm van acudir varies idees, però entre totes, vaig pensar que aquesta era la més adient ja que tenia una estreta relació amb el que vull dedicar-me.

Un cop escollit el tema vaig haver de decidir-me per un llibre. Aleshores vaig entrar en un gran dilema, perquè l'única cosa que tenia clara era que m'agradaria que la novel·la que escollís no hagués estat representada en un teatre. Això anul·lava algunes opcions, però encara me'n quedaven moltes. Després de rumiar-ho vaig fer un pas definitiu: volia que la meua obra estigués dirigida a un públic juvenil, per animar als joves a anar al teatre. Revisant, doncs, tots els llibres per a joves que havia llegit, vaig recordar que n'hi havia un que havia marcat un abans i un després en el meu hàbit lector: *97 maneres de dir t'estimo*. Era un llibre d'un autor que m'agradava molt, del qual havia llegit diverses obres, que tenia un estil senzill i que incloïa bastant de diàleg, tret que em facilitaria l'elaboració d'un guió. L'única dificultat que presentava la novel·la era que incloïa una gran varietat d'escenaris i escenes, però estava disposada a assumir aquest risc.

Tot i que inicialment vaig pensar que el nombre de personatges seria reduït, doncs es tractava d'una novel·la romàntica on els personatges principals n'eren dos, ràpidament vaig adonar-me que el repertori d'actors hauria de ser força ampli ja que l'argument m'ho demanava. Això, comportava dificultats addicionals: més feina a l'hora de dissenyar vestuari, més escenes per presentar-los, etc.

Com ja he esmentat anteriorment, volia que l'obra fos juvenil, fresca, que tractés temes d'actualitat i que, sobretot, fos entretinguda. A més a més volia fer-la amb un pressupost petit, minimitzant les despeses, per tal que qualsevol persona que disposés de pocs recursos pogués realitzar-la sense gaires complicacions. Malgrat totes les dificultats, el què més respecte em feia era haver-me d'enfrontar sola a la realització d'una producció teatral, habitualment produïda per un equip de professionals, i no per un de sol.

Per acabar, vaig pensar que resultaria molt interessant poder gravar una escena de l'obra, doncs creia que era una bona manera de posar en pràctica tot allò que havia treballat durant mesos.

► L'autor

Jordi Sierra i Fabra va néixer a Barcelona el 26 de juliol de 1947 en una família humil. Quan tenia 8 anys va patir un greu accident al travessar un vidre d'un edifici en construcció mentre llegia el *El pulgarcito*, un famós còmic de l'època. Va ser aleshores, quan a l'hospital, va descobrir que escrivint ocultava el tartamudeig que presentava al parlar. A partir d'aquell moment va agafar l'hàbit d'escriure i llegir, per això en sortir de l'escola alquilava llibres i escrivia. Tant va ser així, que quan tenia només 12 anys, ja havia escrit la seva primera novel·la llarga, de 500 pàgines. Cal destacar que tot i que el seu pare mai va acceptar la seva vocació com a escriptor, no va parar d'escriure. No obstant això, va cursar els estudis d'aparellador mentre estudiava el batxillerat superior.

L'any 1968 va realitzar els seus primers treballs professionals en el camp de la música: es va convertir en comentarista musical, va dirigir les revistes de rock més importants dels anys setanta (*Popular 1, Top Magazine i Extra*) i va fundar, col·laborar i treballar en diverses ràdios. Val a dir que anirà dimitint de tots els seus càrrecs per dedicar-se exclusivament a la literatura.

L'any 1972 va publicar el seu primer llibre, *1962-72 Historia de la Musica Pop*, el qual va ser un gran èxit de vendes. Va ser a partir de l'any 1975 quan aquest autor va començar a guanyar nombrosos premis literaris, més de dues dotzenes, entre els quals destaquen: premi literari Villa de Bilbao de novel·la (1975), premi Ateneo de Sevilla de novel·la (1979), premi Gran Angular de literatura juvenil (1981, 1983 i 1991), premi Vaixell de Vapor de literatura infantil (1990 i 1998), premi de la CCEI al millor llibre juvenil del 1991, del 1998 i del 2000 (atorgats al 1992, 1999 i 2001, respectivament), premi Columna Jove de literatura juvenil (1993 i 1998), premi Edebé de literatura infantil (1994 i 2006) i premi Nacional de Literatura Infantil i Juvenil per el famós llibre *Kafka y la muñeca viajera* (2007).

No és d'estranyar que hagi rebut tants premis ja que és l'escriptor viu amb més llibres publicats, més de tres-centes obres. També és el més llegit a les escoles de l'Estat Espanyol i a gran part d'Amèrica Llatina. Si hi ha algun tret que el caracteritzi és la seva passió per viatjar d'una a l'altra banda del món per conèixer nova gent i noves cultures o per documentar-se per a les seves novel·les. Finalment destacar que ha creat dues fundacions: la Fundació Jordi Sierra i Fabra a Barcelona i el Taller de Letras a Medellín, amb la finalitat de promoure l'escriptura i la lectura des de la infantesa a totes dues bandes de l'Atlàntic.

► El llibre

La primera edició de la novel·la *97 maneres de dir t'estimo* va ser al 9 juny de l'any 2005. El nom d'aquesta ve donat per l'aparició d'una frase en un poemari que inclou el llibre de *Ràbia*, del mateix autor. L'oració és la següent: "*Hi ha noranta-set maneres de dir t'estimo i totes valen*". Cal dir que aquesta frase apareix en el llibre quan en Francesc, el protagonista, mira una obra que va llegir a l'institut.

97 maneres de dir t'estimo és una novel·la juvenil que parla de l'amor i del que som capaces de fer les persones per aconseguir-lo. En aquest cas la Daniela serà capaç d'inventar-se tota una història sobre la reencarnació amb la finalitat que en Francesc s'enamori d'ella. Tot i ser un tema recurrent en literatura, és un tema que Jordi Sierra i Fabra toca en comptats cops. Com s'insinua en el llibre, l'amor és un dels pocs tòpics literaris que no ha canviat durant el transcurs dels anys. Per això és un tema que mai passarà de moda, sempre serà actualitat. Cal dir que també són força actuals les necessitats d'espiritualitat i d'obtenir resultats. El tema de la reencarnació es troba en el llibre i ens mostra com la nostra societat vol trobar una manera alternativa de veure la mort. La incertesa que aquesta provoca és la causant de milers de teories que en parlen. Podrem observar, però, en la postura de la germana, d'un amic i del pare del protagonista, com la població d'occident sol ser contrària a creure en la reencarnació.

Els personatges són, també, molt contemporanis i realistes: tots ens hi podem sentir identificats. La relació d'en Francesc amb els seus pares és d'allò més comú, al igual que la relació que manté amb la germana i el seu millor amic, en Santiago.

L'autor aconsegueix que al final del llibre haguem estat capaços de posar-nos a la pell d'ambdós personatges. Per una banda entenem l'enuig d'en Francesc, ja que tots ens hem sentit enganyats algun cop, però per l'altra banda comprenem i admirem el valor i les ganes amb què la Daniela lluita per aconseguir trobar l'AMOR. No som capaços de jutjar-la perquè tots hem comès alguna bogeria per amor i entenem que situacions extremes requereixen mesures dràstiques.

Per acabar considero indispensable fer un esment al final del llibre. L'acabament és ple d'incertesa ja que a l'últim capítol la mare de l'Andreu Bussons diu que el protagonista li recorda molt al seu fill. Arribats a aquest punt, nosaltres, com a lectors, ens preguntem: I si en veritat eren la reencarnació dels dos joves que tant es van estimar? És el seu destí estar junts? Aquest final semi-obert dóna pas a un moment únic en acabar de llegir l'obra.

► Resum de l'argument

A en Francesc, un jove de 19 anys amb xicoteta, li canvia la vida quan la Daniela, una noia desconeguda, li revela que van morir fa vint anys amb la promesa de reencarnar-se. A partir d'aquest moment, comença a investigar si tota aquesta història és veritat o no és més que una farsa.

Per iniciar la seva recerca decideix anar a l'arxiu municipal per tal de buscar diaris de l'època. Allà esbrina que tot el què li ha explicat la Daniela concorda amb el què va passar vint anys enrere. Tot i això, no es conforma i decideix anar a casa la mare de l'Andreu Bussons, el noi que va morir, i a casa la germana de l'Àngela, la noia que es va suïcidat per amor. Malgrat la seva persistència, no aconsegueix el seu objectiu: descobrir l'enigma. És aleshores quan li explica a en Santiago, el seu millor amic, tot el què està passant.

Durant el transcurs de la novel·la, tot es complica perquè comença a sentir un afecte molt fort per la Daniela, a qui veu en diverses ocasions al parc, sempre a la mateixa hora. Tant és així que, en dues de les seves trobades, es fan un petó. El protagonista, fet un embolic, decideix deixar a la seva parella, la Letícia, i centrar-se en la seva intrigant recerca de la veritat. Al cap d'uns dies decideix buscar informació sobre un grup, anomenat Human League, el qual, suposadament, li agradava molt a l'Andreu, el noi que va morir. Trobaria, així, un indici que la Daniela mentia, doncs el grup no es va fer famós fins després de la mort de l'Andreu, fet que dificultava que n'hagués portat una samarreta. Després d'obtenir aquesta important pista pensa que l'única sortida que té és robar el diari personal de l'Àngela, que guarda, des que va morir, la seva germana. És així com descobreix que res del què li havia explicat la Daniela és veritat.

Un cop al parc li retreu tot i li exigeix tota la veritat. Qui era aquella noia? Es tractava d'una broma? No, no era res d'això. La noia el coneixia de l'institut i estava perdudament enamorada d'ell des de feia anys. Això no aconsegueix entendre al protagonista, el qual li prohibeix acostar-s'hi mai més. En Francesc busca, doncs, consol en el seu millor amic i la seva germana, però ambdós coincideixen: hi ha 97 maneres de dir t'estimo i totes són vàlides. Després de pensar-ho reiteradament, obre els ulls: no pot deixar escapar l'única noia a qui ha estimat.

Jordi Sierra i Fabra

► Escenes extretes de la novel·la

La novel·la, *97 maneres de dir t'estimo*, està dividida en set capítols, en els quals hi podem trobar vàries escenes:

- 1) *La trobada*: escena 1
- 2) *La reacció*: des de l'escena 2 fins a la 10.
- 3) *La investigació*: des de l'escena 11 fins a la 25.
- 4) *La relació*: des de l'escena 12 fins a la 33.
- 5) *El despertar*: des de l'escena 34 fins a la 44 .
- 6) *El desenllaç*: des de l'escena 45 fins a la 51.
- 7) *La incògnita final*: escena 52.

A continuació desglossaré tot el llibre en possibles escenes per tal que, posteriorment, en pugui fer una selecció amb més facilitat.

ESCENES	LLOC	QUÈ SUCCEEIX?
Escena 1	Parc	La Daniela li explica a en Francesc tota la història de la reencarnació.
Escena 2	Casa Francesc (passadís)	La seva mare li pregunta d'on ve.
Escena 3	Casa Francesc (a la seva habitació)	Pensa en tot el què li ha dit la Daniela.
Escena 4	Casa Francesc (habitació Elena)	Pregunta a la seva germana si creu en la reencarnació.
Escena 5	Casa Francesc (menjador)	Sopen i pregunta als seus pares com es van enamorar.
Escena 6	Casa Francesc (despatx familiar)	Pregunta a la seva mare si van tenir-lo inesperadament o si va ser planificat.
Escena 7	Casa Francesc (a la seva habitació)	Té un malson.
Escena 8	Biblioteca facultat	Busca llibres sobre la reencarnació i pregunta a en Santiago, el seu millor amic, si creu en la reencarnació.
Escena 9	Espai no definit	Parla una estona amb la Letícia, la seva xicota, sobre el seu futur junts. És una conversa intrascendent.

Escena 10	Parc	Va a mirar si hi és la Daniela, però no hi parla. Un nen el molesta i li pregunta si estar jugant a espies.
Escena 11	Arxiu del diari	Busca informació sobre la història de l'Andreu Bussons i l'Àngela Marsans.
Escena 12	Casa Francesc (a la seva habitació)	L'Elena, la seva germana, entra a la seva habitació per demanar-li diners.
Escena 13	Casa Francesc (espai no definit)	Mira a la guia telefònica els telèfons de tots els Marsans i Bussons de la ciutat.
Escena 14	Casa Francesc (espai no definit)	Té una conversa amb el pare i li pregunta si volien que nasqués.
Escena 15	Espai no definit	Truca a la Leticia per dir-li que no poden quedar. Al penjar apareix la seva germana, que vol trucar, i li demana la moto.
Escena 16	Casa Andreu Bussons	Parla amb la mare de l'Andreu sota l'excusa que està estudiant periodisme, però no esbrina res.
Escena 17	Davant del portal de casa l'Andreu, assegut a la moto	Parla amb la criada.
Escena 18	Casa Marsans	No entra.
Escena 19	Llibreria-paperaria	Compra un sobre.
Escena 20	Casa Marsans	Entra amb el sobre, on hi ha escrit el nom de Victòria Marsans, la germana petita de l'Àngela. Parla amb la portera, la qual l'hi indica el camí per anar al seu habitatge actual.
Escena 21	Casa Vicky (Victòria Marsans)	Parla amb la Rosa, companya de pis de la Vicky.
Escena 22	Universitat	Parla una estona amb en Santiago i després amb el professor Ramírez sobre la reencarnació.
Escena 23	Casa Vicky	Truca al timbre, però no hi ha ningú.
Escena 24	Taverna	Espera que la Rosa entri a l'edifici per anar a parlar amb ella. Quan la veu, paga el refresc i la segueix.
Escena 25	Casa Vicky	Parla amb la Rosa i espera a què arribi la Vicky. Mentre l'espera entra en Paco i després la Vicky, amb la qual parla de la mort de la seva germana.

Escena 26	Parc	Parla amb la Daniela i es fan un petó.
Escena 27	Casa Francesc (a la seva habitació)	Pensa en la Daniela i troba, en un llibre que li havien fet llegir a l'institut, la frase que dona nom al llibre: hi ha 97 maneres de dir t'estimo i totes valen.
Escena 28	Espai no definit	Amb la Letícia. Ella nota que està molt estrany.
Escena 29	Espai no definit	Amb en Santiago. Li explica tota la història de la reencarnació que la Daniela li havia explicat dies abans.
Escena 30	Parc	Amb la Daniela. Ella li explica com es van conèixer l'Àngela i l'Andreu, i afegeix que ell era fan d'un grup de música: Human League, ja que quan els van presentar en duia una samarreta. Al acomiadar-se es fan un petó.
Escena 31	Casa Francesc (discoteca pares)	Busca un disc del grup, però no en troba cap.
Escena 32	Casa Francesc (habitació Elena)	Segueix buscant el disc, sense sort.
Escena 33	Casa Francesc (espai no definit, però sabem que hi ha una butaca)	Parla per telèfon amb en Santiago i li explica que li ha fet un petó. Quan penja parla amb la seva germana.
Escena 34	Casa Francesc (a la seva habitació, al llit)	Escolta la ràdio i truca al programa per preguntar pel grup de Human League.
Escena 35	Biblioteca	Busca més informació del grup i esbrina que el que la Daniela li va explicar és mentida.
Escena 36	Taverna	Prèn un refresc i demana una guia telefònica per buscar el número de telèfon de la germana de l'Àngela. Paga el refresc i surt del bar.
Escena 37	Espai no definit (sabem, però, que és un lloc tranquil, sense sorolls)	Truca a un dels números que havia trobat a la guia, però li respon un senyor. Prova de trucar a un altre número i, al reconèixer la veu de la Vicky, li pregunta si la seva germana creia en la reencarnació. La resposta és: no.

Escena 38	En una cantonada propera a casa la Vicky	Espera que la Vicky i la Rosa surtin de casa, per entrar-hi.
Escena 39	Botiga roba interior	Al veure a la Vicky sortir, entra a un comerç perquè no el vegi. Una botiguera li pregunta què vol.
Escena 40	En una cantonada propera a casa la Vicky	Surt de la botiga i torna a la cantonada per esperar que la Rosa surti de casa. Quan la veu sortir la segueix fins que puja a un autobús. Aleshores va a casa seva (Vicky).
Escena 41	Casa Vicky	Roba el diari. Sap on és la clau perquè va veure com en Paco la treia del llistó de dalt de la porta.
Escena 42	Taverna	Llegeix el diari i descobreix que tot és una farsa. Paga la consumició i surt del bar.
Escena 43	Casa Vicky	Torna el diari i surt.
Escena 44	A la vorera de davant de casa la Daniela	Li diu que sap que tot és una farsa.
Escena 45	Casa Francesc (a la seva habitació)	Pensa amb la música molt alta. Després parla amb la seva mare, que li pregunta què li passa.
Escena 46	Espai no definit	Li explica a en Santiago que tot era una mentida.
Escena 47	Casa Francesc (espai no definit)	Li explica a l'Elena el què li ha passat amb la Daniela.
Escena 48	Espai no definit	Deixa a la Letícia.
Escena 49	Casa Francesc (a la seva habitació)	Pensa.
Escena 50	Floristeria	Compra flors per la mare de l'Andreu Bussons.
Escena 51	Va des del carrer de la floristeria fins al davant de casa la Daniela	Truca a la Daniela i li diu que l'estima.
Escena 52	Casa Andreu Bussons	La mare de l'Andreu rep les flors i diu que en Francesc li recorda al seu fill.

Com observem a l'apartat anterior, el llibre *97 maneres de dir t'estimo* es pot desglossar en cinquanta-dues escenes, les quals presenten una gran varietat d'escenaris. És per això, que per representar aquesta novel·la en un teatre, comptant amb un pressupost escàs, s'ha de tenir molt en compte quants decorats estàs disposat a realitzar. En aquest cas l'obra comptarà amb quatre escenografies, una per cada

acte i una per a l'última escena. En conseqüència, hi haurà escenes que tot i que en el llibre es presenten en un escenari concret, a l'obra es canviaran de situació per tal de facilitar la comprensió i la dinàmica de la representació. D'altres seran inventades.

► **Selecció d'escenes amb què es construirà l'obra**

A continuació exposaré les escenes que he triat en ordre d'aparició a l'obra:

PRIMER ACTE

Escena 1: Una trobada més → correspon a la primera escena del llibre, però no es veu com la Daniela li explica al protagonista que són la reencarnació de l'Àngela i l'Andreu. El públic notarà una desconfiança per part d'en Francesc sense saber a què és deguda. Alhora es sorprendran, ja que notaran un certa estima entre els dos actors.

Escena 2: Intuïció femenina o evidència? → és l'escena 48 de la novel·la. En Francesc deixa la Letícia.

Escena 3: Un amic, un suport → correspon a l'escena 29 del llibre, tot i que hi ha fets que no surten i d'altres que són inventats. El protagonista li explica a en Santiago que la Daniela, una jove desconeguda, li ha dit que són la reencarnació de dos nois que es van estimar.

SEGON ACTE

Escena 4: Buscant la veritat → majoritàriament són parts de les escenes 6, 14, 29 i 33 de la novel·la, però hi ha fets inventats o extrets d'altres escenes. En Francesc li explica a en Santiago que ha anat a casa la mare de l'Andreu Bussons, la germana petita de l'Àngela Marsans i a l'arxiu per buscar diaris de l'època, però que no n'ha tret res de nou. Entre els dos busquen quelcom que els pugui fer esbrinar la veritat i, després, mentre parlen del petó que s'han fet en Francesc i la Daniela, la seva mare entra en escena i comencen a parlar sobre el naixement del protagonista. En Santiago marxa, però la mare i el fill en segueixen parlant. La conversa resulta infructífera perquè no n'extreu cap informació. Tot i així, mentre la mare prepara el sopar, el seu pare li explica que el naixement va ser inesperat i complicat, ja que era setmesó.

Escena 5: Col·lapse → és totalment inventada. En Francesc fa un monòleg on explica tot el què ha fet i el què farà per esbrinar la veritat.

Escena 6: La sospita → escena 4 de la novel·la. En Francesc li pregunta a la seva germana, l'Elena, si creu en la reencarnació i si coneix a un grup de música que es diu Human League.

Tot i que el darrer que li pregunta no apareix a l'escena 4, he decidit posar-ho.

TERCER ACTE

Escena 7: En l'amor tot si val → correspon a l'escena 44. En Francesc li diu a la Daniela que sap que tot és mentida i ella li diu que l'estima i que el coneix des de l'institut.

Escena 8: Obrint camí al cor → escena 46 del llibre. En Francesc li explica a en Santiago que ha descobert que tot era una farsa i ell li diu que és un home amb sort i que estima a la Daniela encara que estigui enfadat i no ho vulgui veure.

Escena 9: Començar de cero → és totalment inventada, però inspirada en la penúltima escena de llibre. En Francesc reflexiona i decideix trucar a la Daniela, però com que no li respon, decideix marxar del parc. Quan ell marxa entra la Daniela i veu el paper que li va donar amb el seu número de telèfon. Finalment, en Francesc torna al parc i li diu que l'estima.

Escena 10: La incògnita final → correspon a l'últim capítol del llibre. La mare de l'Andreu Bussons rep unes flors i li diu a la seva criada que el noi que la va visitar, el protagonista, li recorda molt al seu fill.

► **El perquè de la tria d'aquestes escenes**

En primer lloc vaig pensar que l'obra havia de transcórrer en un màxim de dos dies: el primer dia seria fins al segon acte i el segon dia seria el tercer acte. En segon lloc volia que la representació comencés amb un fet impactant: l'escena en què en Francesc deixa la Letícia. No obstant això, vaig arribar a la conclusió que potser era millor presentar la Daniela a la primera escena. Com? Doncs fent que es notés complicitat entre ells, però sense explicar tota la història de la reencarnació. Amb això aconseguiria crear el punt d'intriga necessari per mantenir l'atenció i l'interès dels espectadors. Després vaig decidir posar l'escena en què deixa a la Letícia, perquè és seriosa però ahora presenta un toc d'humor. A més a més, el públic relacionaria aquesta ruptura amb la noia de l'escena anterior. A continuació vaig triar l'escena en què el protagonista li explica tot a en Santiago, el seu millor amic, ja que m'anava bé perquè estava situada a la universitat i perquè, així, els espectadors començarien a entendre què estava passant.

El segon acte m'interessava que fos d'investigació, ja que sinó la representació es convertiria en un diàleg explicatiu i força avorrit. És per això que la primera escena, tot i ser una mica explicativa, és ahora de recerca de la veritat: saber si en Francesc és un fill desitjat o inesperat. La següent escena consisteix en un monòleg que té la intenció de situar al públic i d'explicar les intencions que té el protagonista per descobrir la veritat, i l'última és de consulta, ja que el protagonista li pregunta a la seva germana si coneix un grup de música, Human League, i si creu en la reencarnació.

Com en el primer acte, volia que el tercer comencés amb una escena forta: quan en Francesc li diu a la Daniela que ho sap tot. Després m'interessava un moment de calma: l'escena amb el seu millor amic. Per acabar em quedava al final, l'escena de reconciliació, que tot i que al llibre es donava per telèfon, a l'obra m'interessava que tingués lloc al parc. És un final que deixa a l'espectador encantat i amb la sensació que tot i que tot és una invenció de la Daniela, l'amor ha triomfat. Però: I si no era una invenció? Aquest punt de incògnita el vaig voler aconseguir amb l'escena en què la mare de l'Andreu Bussons afirma que el protagonista li recorda al seu fill.

► **Personatges**

Personatges	Vida	Comportament i caràcter	Físic
FRANCESC	<p>És un jove de 19 anys, nascut el 9 de desembre, que està cursant els estudis de medicina i que té una vida bastant estressant.</p> <p>Manté una bona relació amb els seus pares i la seva germana, l'ELENA. A més a més té una xicota que es diu LETÍCIA.</p> <p>En el llibre es veu clarament que té més complicitat amb el pare que amb la mare i que manté una relació molt normal amb la seva germana: s'enfaden i fan broma, però s'estimen molt.</p>	<p>És solidari, ja que quan acabi la carrera vol anar a l'Àfrica amb Metges Sense Fronteres o amb Metges del Món. És un fanàtic del número set, no fuma, es posa primer el mitjó del peu esquerre i, des que està amb la LETÍCIA, és menys tímid i insegur. Té fama de ser capficat i no sap mentir.</p> <p>Podem dir, sense equivocar-nos, que l'ELENA és amb qui té més confiança, ja que és l'única persona de la casa que acaba sabent què ha passat amb la DANIELA.</p>	<p>Normal, tirant a atractiu. Prim i una mica més alt que la DANIELA i la LETÍCIA. Té acné.</p>
DANIELA	<p>Nascuda el 7 de juliol, té 18 anys i estudia informàtica. Els seus pares són rabiüts, però normals. No s'entenen mútuament. També té un germà petit de catorze anys, amb qui manté una bona relació. Sabem que va estar malalta, que la van operar i que la recuperació va ser terrible perquè va perdre un any.</p>	<p>És molt tendra, lluitadora, dolça, natural, romàntica, innocent, impulsiva, femenina, vulnerable, innocent, i està carregada de complexos.</p>	<p>Normal, tirant a atractiva, no gaire alta ni gaire prima. Té els cabells negres i llargs, els ulls negres i grossos i la pell suau i el cutis fi.</p>

SANTIAGO	Sabem que està estudiant medicina, que ha tingut moltes relacions, però que ara no té parella. Sabem que amb poc esforç aprova totes les assignatures i que és amic d'en FRANCESC.	Sempre està de bon humor. És apàtic i té molta barra, però és afortunat ja que tot li va bé: lliga i aprova els exàmens com si res.	És més alt que en FRANCESC i més maco. És moreno i musculós.
LETÍCIA	Té dos mesos més que en Francesc. Sabem que estudia però no què. Ha sortit amb molts nois.	Exuberant, atrevida, potent i desvergonyida. No té ganes de fer plans de futur.	És dos centímetres més baixa que en FRANCESC. A més a més de sexy, sabem que és molt maca.
MARE (LOLA)	Treballa, però no sabem de què. Té dos fills, en FRANCESC i l'ELENA, als quals s'estima molt. El seu pare és mort.	Es preocupa fàcilment i és la que posa ordre al caos familiar.	No ho sabem, però la imagino bastant prima i amb el cabell castany no gaire llarg.
PARE (Ramon)	Treballa, però no sabem de què. La seva parella és la LOLA amb qui ha tingut dos fills.	Li apassiona llegir. Té molt de sentit de l'humor i té molta confiança en el seu fill.	No ho sabem, però l'imagino no gaire alt, amb una mica de panxa i el cabell blanc.
GERMANA (ELENA)	Té cinc anys més que el seu germà. Li queda un any per ser biòloga. No té parella perquè creu que avui en dia els homes són com mocadors, d'un sol ús.	És sincera, atrevida, bastant cap de trons i desvergonyida. Està una mica sonada i li agrada burxar al seu germà, però es preocupa molt per ell. Utilitza sovint la ironia.	El llibre diu que s'assembla al seu germà, però no sabem per què. Sabem que és prima i molt maca.
PILAR (CRIADA)	Té uns 40 anys.	Servicial, amable, curiosa i comprensiva.	No sabem com és, però jo la imagino amb el cabell curt i bastant estilitzada.
Amanda Bussons	Té uns 65 anys. És coixa i es recolza en un bastó. És viuda i se li va morir el fill.	És solitària i cauta.	Té els cabells blancs i un rostre greu.

Aquests són els personatges que apareixeran a l'obra. N'hi ha d'altres que apareixen a la novel·la, com el professor Ramírez, la Victòria Marsans, la Rosa i en Paco, els quals no estan en el requadre superior.

► Vestuari i attrezzo

Aquest apartat consistirà en la descripció del vestuari i els complements dels personatges. A continuació trobareu adjuntats els seus dissenys corresponents.

FRANCESC: aquest personatge tindrà dos vestuaris, un per les escenes del primer i del segon acte i un altre per les del tercer. Al primer, anirà amb uns pantalons texans, una samarreta de màniga llarga amb ratlles grises i liles i unes bambes. Al tercer, portarà els mateixos pantalons texans i les mateixes bambes, però la samarreta serà blanca i amb lletres blaves estampades. També durà un rellotge.

Val a dir que els dos vestuaris són inventats per mi.

DANIELA: presentarà, també, dos vestuaris. Un per a la primera escena, extret del llibre, i un altre per al tercer acte, inventat. A l'escena 1, anirà vestida amb una samarreta de tirants grisa, un collaret amb un cor, una jaqueteta negra, una faldilla breu que deixa veure fins als genolls, unes mitges color pell i unes sabates negres amb un petit cinturó o llas al davant. A l'últim acte portarà una brusa rosa ajustada, uns texans i unes bambes.

Vestuari primera escena

SANTIAGO: tindrà dos vestuaris, ambdós inventats per mi. Al primer i al segon acte, anirà vestit amb uns pantalons texans, una camisa de quadres blava i vermella, unes bambes blanques i negres i un rellotge gran. Al tercer, vestirà uns pantalons texans, una samarreta blanca de màniga llarga i una samarreta vermella de màniga curta a sobre. Durà les mateixes bambes i rellotge que abans.

A partir d'aquest punt, els personatges presentaran només una vestimenta perquè no apareixeran al tercer acte o apareixeran només en el darrer.

LETÍCIA: escena 2, primer acte. Anirà vestida amb uns texans foscos, una samarreta blanca escotada de màniga llarga, una armilla negra i unes sabates de taló negres.

MARE: escena 4, segon acte. Portarà uns pantalons llargs de color negre, unes sapatilles liles i una brusa de màniga llarga del mateix color. A més a més, durà un collaret lila.

PARE: escena 4, segon acte. Com que arriba de treballar anirà amb una camisa blanca, una corbata grisa i blava, uns pantalons negres, una americana marró, unes sabates de vestir i un maletí del mateix color.

ELENA: escena 6, segon acte. Com que arriba del carrer portarà una samarreta de màniga llarga escotada de color verd clar, uns texans, uns botins negres i una bossa de mà verda.

PILAR (CRIADA): escena 10, tercer acte. Vestirà uns pantalons blaus, una samarreta negra, unes sabates marró clar i una davantal taronja.

SENYORA BUSSONS (AMANDA): escena 10, tercer acte. Portarà una camisa blava bastant ampla, una faldilla marró per sota els genolls, unes mitges color carn i unes espadnyes. El seu complement serrà un bastó.

Cal dir que els pentinats dels personatges poden ser canviats. És per això que no estan explicats dins de les descripcions.

A continuació he adjuntat els dissenys del vestuari.

Primer i segon acte

francesc

Primer acte
(escena 1)

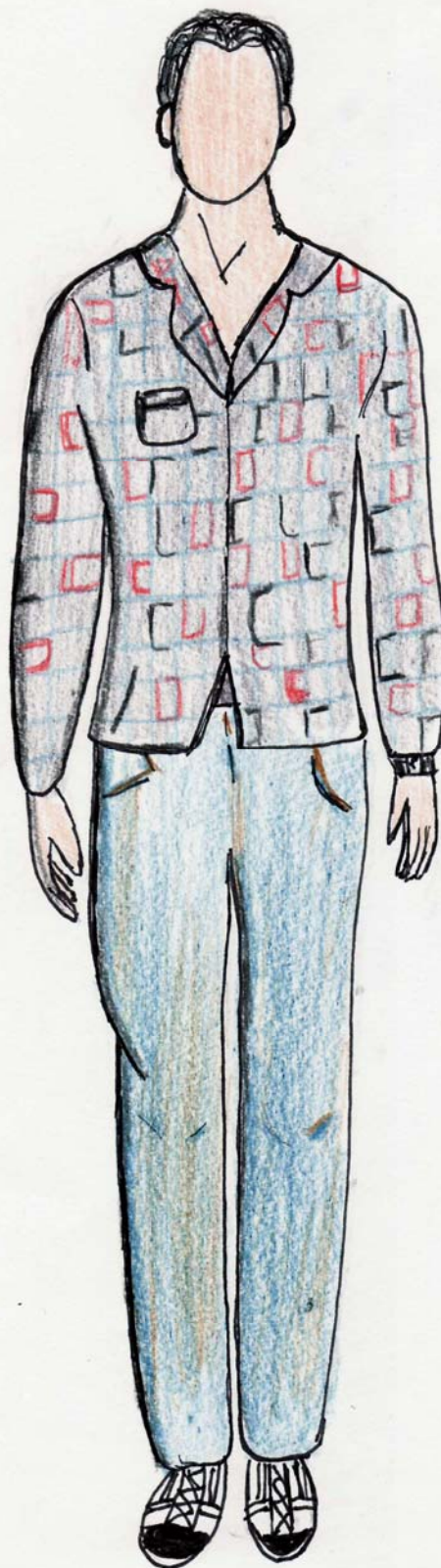
Daniela

Tercer acte
(Escena 7)

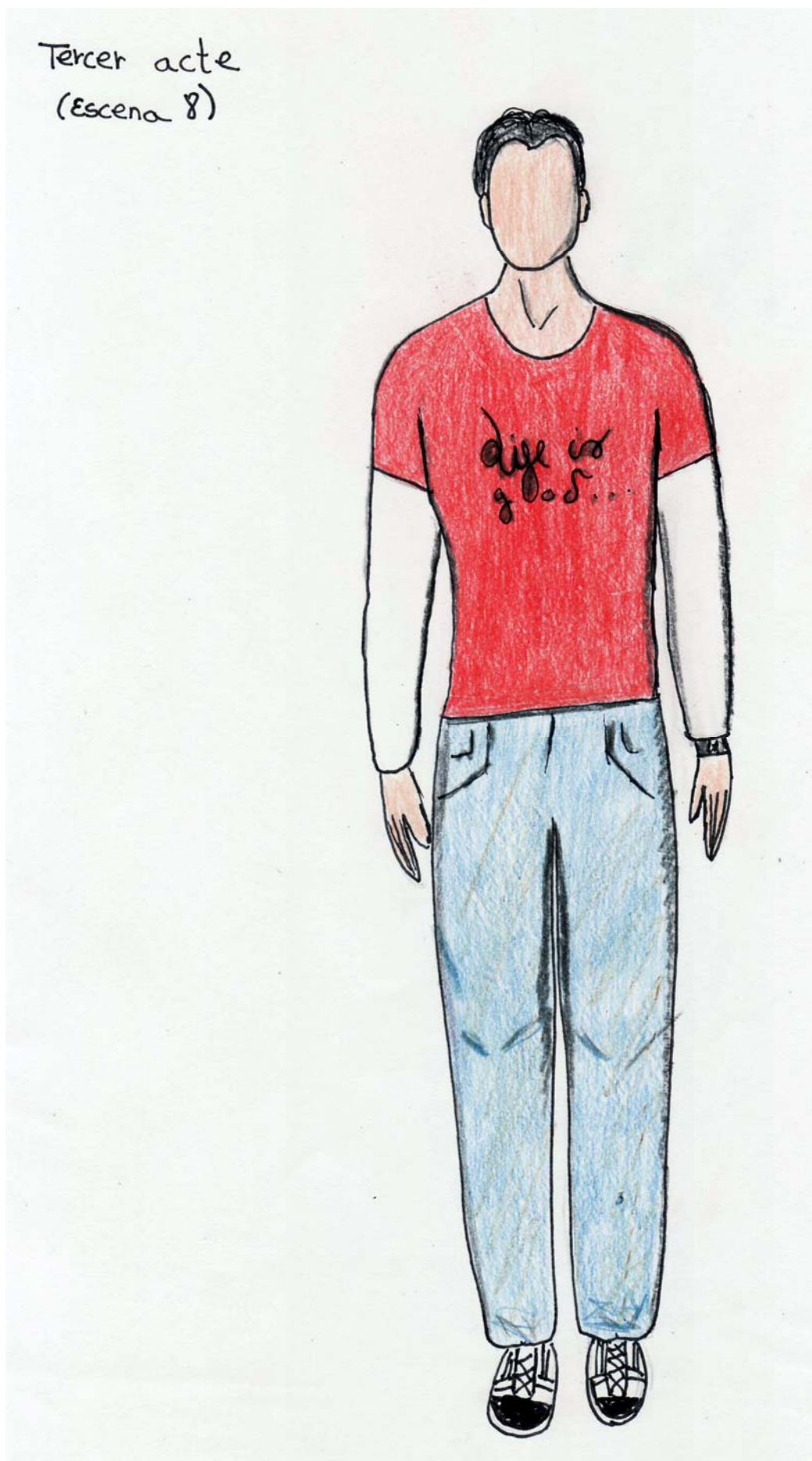

Daniela

Primer i segon acte
(Escena 3 i 4)

Santiago

ESENA 2
(Primer acte)

Leticia

ESCENA 4
(segon acte)

Mare
(Lola)

ESCENA 4
(segon acte)

Pare
(Ramon)

ESCENA 6
(Segon acte)

GERMANA
(Elena)

ESCENA 10

CRIADA
(Pilar)

ESCENA 10

Senyora Bussons
(AMANDA)

► Escenografia

En aquest apartat explicaré en què consistirà l'escenografia. Després de l'explicació trobareu adjuntats els dissenys corresponents.

PRIMER ACTE: a la primera escena ens trobem al parc, on només hi ha un banc. A partir de la segona escena ens trobarem al campus universitari, en el qual hi haurà el mateix banc que a l'escena anterior, juntament amb una impressió fotogràfica o un dibuix d'una universitat. Aquest anirà situat al fons de l'escenari.

Exemple de campus universitari

Exemple de banc

Val a dir que tant el banc com la fotografia de la universitat, poden ser modificats, depenent del pressupost del qual es disposi, del gust del director...

SEGON ACTE: ens trobem a casa d'en FRANCESC. El llibre no especifica com és la sala d'estar, per tant serà totalment inventada. El decorat constarà d'un sofà de pell marró i d'una tauleta del mateix color. A sobre d'aquesta hi haurà una llum de peu de color lila.

TERCER ACTE: ens trobem situats al parc. Hi haurà un banc de fusta, el mateix que a la primera escena.

ÚLTIMA ESCENA: ens trobem a la sala d'estar de casa la SENYORA BUSSONS. Tot i que la novel·la la descriu com una estança vetusta, atapeïda de mobles antics, solemnes, amb dues butaques al fons i un piano a la banda esquerra; a l'obra només contarà amb dues butaques i una tauleta.

Com ja he comentat anteriorment, els decorats es podran ampliar i millorar si el pressupost amb el qual es compta és alt.

► Música i efectes sonors

Aquesta obra no comptarà amb cap efecte sonor, per contra sí que presentarà música entre acte i acte, a fi d'amenitzar els canvis de decorat.

Les cançons seleccionades, són les següents:

- *Don't you want me* de The Human League → entre el primer i el segon acte
- *The Lebanon* de The Human League → entre segon i el tercer acte
- *You Found Me* de The Fray → situada dins de la penúltima escena i entre aquesta i l'última.

Es pot observar que dues de les cançons que situaré entre acte i acte són de The Human League. Això és degut a que aquest grup, apart de ser citat per l'autor dins la novel·la, és una pista clau pel desenllaç d'aquesta. He trobat encertat, doncs, situar-les dins la meua adaptació.

Per acabar dir que les dues primeres cançons només hauran de sonar fins que l'escenografia hagi estat canviada. Per contra, l'última cançó té una coreografia específica, que explicaré a continuació:

- Quan s'acaba l'escena 8 i s'inicia la 9, sona la música.
- Quan la música arriba a la tornada, al minut 0.57, en FRANCESC truca la DANIELA. Al veure que no respon, diu "*merda*", tal i com està establert al guió.
- Quan s'acaba la tornada, al minut 1.24, surt de l'escenari i la DANIELA entra per l'altra banda.
- Seu el banc i veu el paper. Abans que soni un altre cop la tornada, al minut 1.52, crida "*Francesc*" i després es posa a plorar.
- La música s'abaixa al minut 2.22 i es para al minut 2.24 quan en FRANCESC comença el diàleg amb ella.
- La música torna a sonar a partir del minut 3.10, la tornada, quan es fan un petó. Seguirà sonant fins que el decorat de l'última escena estigui situat.

► Il·luminació

Aquestes són les bases d'il·luminació de *97 maneres de dir t'estimo*. Segons on sigui representada s'hauran de retallar les possibilitats o, contràriament, es podran augmentar.

PRIMER ACTE

Escena 1: un retall càlid al centre de l'espai que il·lumina al banc i que denota escalfor i complicitat. Aconseguint, així, crear un focus d'atenció. La resta de l'escenari roman a les fosques.

Escena 2: s'il·lumina la resta de l'escenari i observem un campus universitari. El banc segueix sent, però, el centre lumínic. Per tant hi ha d'haver un focus de llum més intens i blanquinós al centre que als laterals i al fons. La llum s'anirà intensificant a mesura que evolucioni l'escena. Un cop la LETÍCIA hagi sortit de l'escenari la llum s'anirà atenuant i fent casi imperceptible als laterals.

Escena 3: la llum creix de cop quan en FRANCESC veu en SANTIAGO. Aquest cop tindrà un color verdós quasi imperceptible. Quan en SANTIAGO marxi i en FRANCESC sigui el banc la llum s'anirà tornant lilosa i es farà un fosc.

SEGON ACTE

Escena 4: una llum càlida reforçada per la llum de peu que es troba a l'escenari.

Escena 5: llum freda i enfocada al centre de l'espai, que segueix al protagonista allà on vagi.

Escena 6: tornem a la llum suau i càlida que il·luminava, abans, tot l'escenari. Aquesta llum s'incrementa una mica quan descobreix de quin any és el grup Human League. Després es va atenuant a poc a poc fins que la mare crida <<a sopar>>. L'única llum que queda a l'escenari és la llum de peu i és apagada per en Francesc.

TERCER ACTE

Escena 7: la il·luminació molt intensa i freda, tirant a blanquinosa. Es nota que és un exterior. Quan la Daniela desapareix de l'escenari i sona la música, la llum es torna intermitent, provocant una sensació de desesperació.

Escena 8: la intermitència es para de cop quan apareix en Santiago. Aleshores la llum passa d'un blanquinós intens a un retall més càlid.

Escena 9: mentre sona la música una llum lilosa resta immòbil i il·lumina tot l'escenari. Aquesta llum es torna més càlida quan para de sonar la música i torna a la textura inicial quan el protagonista surt de l'escenari i la Daniela entra. Quan aquesta seu al banc i veu el paper, l'escenari enfosqueix, exceptuant el retall càlid que deixarà veure només el banc. Quan en Francesc torni entrar seguirem amb el mateix retall de llum i hi afegirem un altre que seguirà al seu moviment fins a la Daniela. Aleshores, les dues llums s'ajuntaran i tot l'escenari s'il·luminarà amb una llum molt més càlida que qualsevol de les anteriors. Finalment la llum es parará en sec quan s'acabin de fer el petó.

Escena 10: la llum s'anirà intensificant progressivament fins a deixar tot l'escenari il·luminat amb una llum groguenca. Quan ambdues dones es quedin immòbils mirant el ram, la llum s'intensificarà al màxim i baixarà de cop fins arribar al fosc. Aleshores s'obriran les llums de la sala i els actors sortiran a saludar.

OBRA DE TEATRE

Primer acte

ESCENA 1 - La trobada

[S'obre el teló. Una llum tènue il·lumina un banc. La resta de l'escenari està totalment a les fosques. Dos nois estan asseguts al banc. En l'aire es respira preocupació, desconfiança, però alhora un cert afecte.]

DANIELA (agafant-li la mà): Francesc... m'has de creure...

FRANCESC (retirant la mà): Jo... (Esbufegant, posant-se les mans al cap) Tot això és massa!

DANIELA: Intenta recordar...

FRANCESC (desesperat): Recordar el què? Que vols tornar-me boig?

DANIELA: També és difícil per a mi...

[Silenci. La DANIELA es posa a plorar.]

FRANCESC (acariciant-li suament la cara): No ploris, si us plau...

[Silenci.]

DANIELA: És que no entenc què fas aquí si no recordes res...

FRANCESC: És que no sé què dir...

DANIELA: No diguis res.

FRANCESC: No és tan fàcil...

DANIELA: Prova de recordar.

FRANCESC: Que no puc!

DANIELA (agafant-li les mans): Mira'm els ulls.

[*Silenci. Es miren.*]

FRANCESC: Ho sento; és que és massa sorprenent perquè pugui... Hi ha d'haver una altra explicació!

DANIELA: No hi és. (*Silenci*) És igual Francesc...

[*La DANIELA s'aixeca per marxar.*]

FRANCESC: No, espera't!

DANIELA: Per què?

FRANCESC: No ho sé, però...

DANIELA (*esgotada, traient un paper de la butxaca de la faldilla*): Escolta, aquí tens el meu telèfon. Ja saps que vindré cada tarda, a aquesta mateixa hora, durant dues setmanes. Si un cop passat aquest temps no has aparegut ni has trucat..., suposo que serà el final, d'acord?

[*Es miren. En FRANCESC afirma amb el cap. La DANIELA s'aixeca i s'allunya a poc a poc, amb el cap cot i sense deixar d'abraçar-se. En FRANCESC la mira fins que desapareix de l'escenari. Aleshores abaixa el cap i resta immòbil.*]

ESCENA 2 - Intuïció femenina o evidència?

[*S'il·lumina la resta de l'escenari amb una llum més blanquinosa. Ens trobem el campus universitari. En FRANCESC està, encara, assegut al banc amb el cap cot. Apareix la LETÍCIA, la seva xicota.*]

LETÍCIA: Què et passa?

[*Silenci.*]

LETÍCIA: Eh! Què et passa?

FRANCESC: Tu què faries, per amor?

LETÍCIA (*indiferent, sense pensar*): No ho sé. Per què?

FRANCESC: Renunciaries a alguna cosa, a tot, a res, et tornaries boja, series capaç de fer qualsevol cosa?

LETÍCIA: No.

FRANCESC: Així de fàcil?

LETÍCIA: Què vols que et digui, que moriria per amor? Doncs no, mira. T'ho passes de conya, quan estàs penjat d'algú, fas el burro i tot això, però... no ens passem. No hi ha ni un sol tio que es mereixi tant! Una penjada és una penjada, però dura el que dura.

FRANCESC: Tu estàs penjada de mi?

LETÍCIA: Ui, ui, ui!

FRANCESC: Digue-m'ho!

LETÍCIA: M'agrades.

FRANCESC: Però això no és estar penjada, no?

LETÍCIA: Què vols? Que em desfaci i tot això, i que escrigui poemes, i que no dormi, i que perdi la gana? És això?

FRANCESC (*vacil·lant*): No, no és això.

LETÍCIA: I llavors?

FRANCESC: Per què t'agrado?

LETÍCIA: Doncs... suposo que perquè ets diferent. Amb tu, hi estic bé.

FRANCESC (*burlant-se*): Sí, sóc relaxant.

LETÍCIA: Et menges massa l'olla, ja t'ho vaig dir. A més a què ve tot això? Per què no et deixes anar una mica?

[*Silenci.*]

FRANCESC (*sense contestar*): Creus que hi ha diferents tipus d'amor?

LETÍCIA: Sí, hi ha l'amor de pare, el de germà, el de...

FRANCESC (*tallant-la*): Vull dir amor de veritat.

LETÍCIA: No ho sé. Jo crec que l'amor ha de ser el mateix. És la gent, la que el posa en pràctica d'una manera o d'una altra, de la mateixa manera que un futbolista necessita xutar fort per fer un gol i un altre toca la pilota amb suavitat. Jo crec que la gent s'hi amoïna massa, amb tot això... (*Desesperada.*) Si us plau, és com si...! (*Esbufegant.*) Per què no em dius d'una vegada què et passa?

FRANCESC: No ho sé.

LETÍCIA: De vegades no t'entenc, i si t'entenc no m'agrada. Per què no intentes viure cada instant com si fos l'últim? Vols que et digui que viurem tota la vida junts i tindrem vuit fills? Quin horror! Que no estem bé, així?

FRANCESC: Però no hi ha campanes, ni terratrèmols, ni ulls en blanc, ni...

LETÍCIA (*tallant-lo*): Para, para el carro! (*Sospirant.*) Ja t'ha tornat a pujar el romanticisme al cap? (*Silenci.*) Saps què vol dir, això?

FRANCESC: Vol dir que em plantejo coses.

LETÍCIA (*movent el cap a banda i banda*): Això vol dir que n'hi ha una altra a l'horitzó.

[*En FRANCESC no diu res.*]

LETÍCIA: N'hi ha una altra, oi?

FRANCESC: No...

[*Un llarg silenci.*]

LETÍCIA (*embalant-se*): Ara em diràs que m'estimes, però que no és el que t'esperaves, i que confies que continuem sent amics, i que sóc meravellosa, però... em falta alguna cosa, o em sobra, o el que sigui. I jo et diré que ni parlar-ne, que no sóc d'aquestes, que si passes de mi ja te'n pots anar a fer punyetes, i potser ploraré dues hores, o dos dies, no ho sé, i després...

FRANCESC (*tallant-la*): T'ho fas tot tu!

LETÍCIA: És que et veig a venir, rei.

FRANCESC: No hi ha ningú.

LETÍCIA: Però has conegut a algú.

FRANCESC: No és el que et penses...

LETÍCIA: Saps què és el que més em fot? Que ets el primer tio que m'engega. I a sobre per una altra!

FRANCESC: No t'estic engegant...

LETÍCIA: Francesc, rei... No em venguis la moto. Si és ben clar! (*Silenci.*) Et puc demanar un favor?

FRANCESC: Quin favor?

LETÍCIA: Et puc deixar jo a tu? Per la reputació, saps?

FRANCESC: Jo...

LETÍCIA (*tallant-lo*): Molt bé, doncs gràcies. (*Fent comèdia, però dolguda.*) Francesc, et deixo. Ets fantàstic, encantador, molt tendre..., però necessites emocions fortes, un bon empatx d'afecte i amor. Jo no te'l puc donar, i te'l mereixes. Tu vols passió, estabilitat... (*Dramatitzant.*) No, no ploris, no ho suportaria. Ha estat fantàstic, però la vida continua.

[*S'acosta li fa un petó a la galta i li diu adéu. En FRANCESC queda estranyat al mig de l'escenari.*]

ESCENA 3 - Un amic, un suport

[*En SANTIAGO entra a l'escenari.*]

FRANCESC: Ei, tio! (*Esbufegant.*) Sort que has vingut... Ho acabo de deixar amb la Leti!

SANTIAGO: Què dius? I per què t'ha deixat?

FRANCESC: I per què m'hauria d'haver deixat ella, eh?

[*Silenci. En SANTIAGO el mira com dient que no pot haver estat d'una altra manera.*]

FRANCESC: Doncs no! L'he deixada jo....

SANTIAGO: Mira que ets burro! I per què l'has deixada?

FRANCESC: Jo què sé... No em ratllis...

SANTIAGO: Si no en vols parlar per què m'ho expliques? Si vols que et consoli ho portes clar... Has deixat la Leti que està boníssima i no saps ni el perquè! No hi ha qui t'entengui!

FRANCESC: Hòstia, Santiago que jo et volia parlar d'una altra tema...

SANTIAGO (*sorprès*): De què em volies parlar?

FRANCESC: És que... He conegut una noia...

SANTIAGO (*tallant-lo*): Ah! Ara ho entenc! N'hi ha una altra!

FRANCESC: No, no és això!

SANTIAGO: No poc! Bah! Que et conec des de la guarderia!

FRANCESC: Per què no calles i m'escoltes?

SANTIAGO: No et posis així! A sobre que t'escolto.

FRANCESC (*ignorant la discussió*): Doncs, això, que vaig conèixer la Daniela. (*Silenci.*) No sé ni com començar. Quina merda! Mira resumint-ho molt... (*Embalant-se.*) Vaig anar al parc i vaig conèixer una noia que em va dir que jo era la reencarnació d'un noi que es deia Andreu, que va morir fa uns 20 anys, i que ella era la reencarnació d'una tal Àngela, que s'havia suïcidat per amor. Ah! I que ells dos havien quedat que es trobarien al parc el 7 de maig cada vint anys.

[*En SANTIAGO comença a riure.*]

FRANCESC: No és boja. Almenys, no pas per tancar, que jo sàpiga o que se li noti.

SANTIAGO: Tio, però... Tu t'adones del que m'acabes d'explicar?

FRANCESC: Que si me n'adono? Porto dies sense dormir! Tot això és massa.

SANTIAGO: Espera, espera! Quina passada.... o sigui la tia va aparèixer i et va clavar el rotllo?

FRANCESC: Sí, sí! Estava el parc assegut en un banc, va venir i ho va deixar anar...

SANTIAGO: I tu t'ho vas creure, oi? Mira que n'ets de burro, eh! Que ja tenim una edat Quico...

FRANCESC (*a la defensiva*): Tu no hi eres... A més ho deia d'una manera... Si va plorar i tot! És que sabia coses de mi que ningú o molt poca gent sap! Que vull ser metge, que tinc una taca a l'esquena en forma d'exclamació, que el meu número de la sort és el set, que sempre em poso primer el mitjó del peu esquerre...

SANTIAGO (*tallant-lo*): Espera tio, no vagis tan ràpid que em perdo. Representa que tu ets l'Andreu, el noi que va morir i ella és l'Àngela, la noia que es va suïcidar per amor?

FRANCESC: Sí, això mateix.

SANTIAGO: I està bona, no?

FRANCESC (*desconcertat*): Qui, la Daniela?

SANTIAGO (*afirmant amb el cap*): Qui si no?

FRANCESC: A què ve això? És que tu sempre penses en el mateix?

SANTIAGO: Sí o no?

FRANCESC: Ni sí, ni no. Normal...

SANTIAGO: Les ties o són cardos o són maques no n'hi ha cap de normal...

FRANCESC: A tu les feministes et caparan un dia d'aquests.

SANTIAGO: No ho crec! Què, penses respondre la pregunta?

FRANCESC: No és com la meva ex, si és això el què vols dir, però sembla encantadora.

SANTIAGO (*posant-se a riure*): I què es fa amb una tia encantadora?

FRANCESC (*esbufegant*): L'únic que dic és que m'hagués agradat conèixer-la sense tot aquest rotllo de la reencarnació...

SANTIAGO: T'agrada.... t'agrada molt... Si no, no t'haguessis cregut tota aquesta historieta.

FRANCESC (*vacil·lant*): Reconeix que la historieta és d'allò que no hi ha...

SANTIAGO: Una passada! Per això l'únic que et queda per fer és provar-ho!

FRANCESC: Provar què?

SANTIAGO: Lliga-te-la! Fes-li una repassada...

FRANCESC: No siguis bèstia! No hi vull jugar, amb ella! Està molt afectada i està molt penjada, entens?

SANTIAGO: Penjada de tu? Encara que no t'assemblis al seu amor passat?

FRANCESC: Es va matar per mi! (*Confús.*) Ja parlo com si... Merda! Quina manera que tens d'ajudar-me!

SANTIAGO: És que s'assembla a la pel·lícula aquella...

FRANCESC: Bah! Me'n vaig...

SANTIAGO: Espera't! La tornaràs a veure, oi?

FRANCESC: No ho sé... ella m'espera cada dia a la mateixa hora al parc.

SANTIAGO: No sé qui és més boig si tu o ella! Me'n vaig que tinc classe! En parlem aquesta tarda a casa teva!

FRANCESC: D'acord. Jo no aniré a cap classe avui, vull comprovar unes coses...
Adéu.

SANTIAGO (*rient*): Vigila on et poses que ens coneixem.

FRANCESC: Tranquil, que ja sóc grandet.

[*En SANTIAGOriu i marxa. En FRANCESC esbufega, seu al banc i es posa les mans al cap. Es fa un fosc.*]

Segon acte

ESCENA 4 - Buscant la veritat

[Venim del fosc. A l'escenari apareix el menjador de casa d'en FRANCESC.]

SANTIAGO: I això d'anar a casa d'aquesta gent?

FRANCESC: Doncs tio, tal com t'ho he explicat.

SANTIAGO: Tu sí que ets boig!

FRANCESC: I què volies que fes?

SANTIAGO (*crident, burlant-se*): I què esperaves? Anar a casa de la mare d'un noi que va morir fa vint anys i que et digués: "fill meu"... o recordar que aquella era casa teva? Estàs com una cabra! Però en què estaves pensant?

FRANCESC: No cridis, que hi ha els meus pares... (*Esbufegant.*) I què haguessis fet tu?

SANTIAGO: No ho sé! Però això no! (*Rient.*) És que és el segon cop que m'ho expliques i cada cop em fa més gràcia!

FRANCESC: No se't pot dir res tio, sempre fas broma de tot.

SANTIAGO: Val, val, ara seriosament... Què et va explicar la mare del noi aquell que es va morir? Andreu es deia, no?

FRANCESC: Sí. Res de nou tio, tot el que diu la Daniela quadra amb el que m'ha dit la mare de l'Andreu Bussons, la germana de l'Àngela i els diaris de l'època...

SANTIAGO: Que fort! Però, encara que tot sigui veritat, no sabem si tot el rotllo de la reencarnació també ho és.

FRANCESC: Ja. Hi ha d'haver alguna pista que ho demostrï o que ens faci veure que tot és mentida.

SANTIAGO: No et ve res al cap?

FRANCESC (*pensant*): Hi ha una...

SANTIAGO (*tallant-lo*): Quina?

FRANCESC: Un diari.

SANTIAGO (*tallant-lo*): Un diari? I per què volem un diari?

FRANCESC: No, Santi! No un diari de notícies, un diari personal! El diari de l'Àngela, la noia que es va suïcidar. La seva germana em va dir que el guardava a casa seva, però no me'l va voler ensenyar.

SANTIAGO: Normal...

FRANCESC: Ja, ja ho sé, però el diari ho resoldria tot!

SANTIAGO: No, Quico. Hi ha d'haver una altra manera... Per cert, l'has tornat a veure?

FRANCESC: Sí...

SANTIAGO: I què?

FRANCESC: Què de què?

SANTIAGO: Hi ha hagut rotllo?

FRANCESC: Mira que ets bèstia. No!

SANTIAGO: Ni un petó?

FRANCESC: Això sí.

SANTIAGO: I...?

[La mare d'en FRANCESC entra a l'habitació per l'esquerra. Els dos nois es queden callats de cop.]

MARE: Perdó. Santiago, et quedes a sopar?

SANTIAGO: No, gràcies. És que avui tinc sopar familiar.

MARE: D'acord.

[La MARE surt de l'habitació per l'esquerra, però en FRANCESC l'atura.]

FRANCESC (*aixecant-se*): Espera, mama.

MARE: Què vols?

FRANCESC: Només és una ximpleria, però és que avui en parlàvem a la facultat i..., vaja, ja ho saps...

MARE: Cap problema?

FRANCESC: No, no... és que hem parlat de les gestacions. Oi, Santi?

SANTIAGO (*despistat*): Què? Ah! Sí, sí, sí, de les gestacions!

[*En FRANCESC mira en SANTIAGO amb complicitat*]

SANTIAGO (*mirant el rellotge*): Que tard que s'ha fet! Ja hauria de marxar.

FRANCESC (*donant-li la mà*): D'acord tio, gràcies per tot, et truco demà per quedar.

SANTIAGO (*mirant a la mare d'en FRANCESC*): Adéu.

MARE: Adéu.

[*En SANTIAGO surt d'escena per la dreta. Hi ha un silenci incòmode.*]

MARE: Què volies, Francesc?

FRANCESC (*fent pauses contínuament*): Res, només volia... És que a la Uni hem parlat de les gestacions i m'agradaria saber si... si em vau anar a buscar...

MARE (*sorpresa*): Com?

FRANCESC: Ja m'entens, si va ser planificat, o si vaig arribar inesperadament...

MARE: A què ve això?

FRANCESC: Res, simple curiositat.

MARE: Doncs quina curiositat més ximple.

FRANCESC: Que no m'ho vols dir?

MARE: És que em sembla una bestiesa.

FRANCESC: No ho sabia que això pogués ser un secret.

MARE: Fill meu, et conec des de fa dinou anys. I tu, ets dels sensibles, digui el que digui t'escalfaràs el cap. (*Silenci.*) Vaig a parar taula.

FRANCESC: No m'ho penses dir, oi?

MARE: No.

FRANCESC: Si us plau!

MARE: Mira que ets pesadet, eh...! Igual de tossut que el meu pare, quan se li ficava una cosa entre cella i cella...! Els fills vénen quan vénen, i au, a aguantar-los tota la vida! Això sí, si arribo a saber que series tan pesadet, m'ho hagués pensat dos cops!

FRANCESC: Gràcies, dona...

MARE: Això, ara fes-te l'ofès...

[*El PARE arriba a casa de treballar i entra de sobte a l'habitació per la dreta.*]

PARE (*traient-se l'abric*): Ofès? Qui està ofès?

MARE: El teu fill que és tossut com una mula... Au, ja us apanyareu. Vaig a acabar de preparar el sopar, que aquest ritme no soparem ni demà.

[*La MARE surt de l'escenari per l'esquerra. El PARE i en FRANCESC es miren i riuen. El PARE seu al sofà. Se'l veu cansat.*]

PARE: De què parlàveu amb la mare?

FRANCESC: De res, una ximpleria, però no m'ho ha volgut dir...

PARE: No en vols parlar?

FRANCESC: Sí...

PARE: Sorprèn-me... De què es tracta?

FRANCESC: Volíeu que nasqués?

PARE: Com?

FRANCESC: Vull dir si em vau anar a buscar conscientment o si la mama es va quedar embarassada sense esperar-ho.

PARE: Per què ho vols saber?

FRANCESC: Perquè ho hem parlat avui a la universitat...

PARE: Ja...

FRANCESC (*afirmant*): De debò...

PARE (*mossegant-se el llavi i afirmant amb el cap*): Tothom arriba inesperadament.

Buscar descendència o trobar-te-la no canvia gaire les coses...

FRANCESC: Bé vau anar a buscar l'Elena, no?

PARE: Sí, feia dos anys que estàvem casats, i vam pensar que era el moment.

FRANCESC: I en el meu cas també era el moment?

PARE: No, tu vas aparèixer de manera inesperada, però volíem tenir un altre fill. Ja ho saps, la parelleta...

FRANCESC: Vau tardar cinc anys...

PARE (*sorprès*): A què treu cap, això, Francesc?

FRANCESC: A res...

PARE: Tu no ets dels que pregunten per preguntar...

FRANCESC: Només ho volia saber...

PARE: Quan et capfiques en una cosa, fas por... No vull que ara et pensis que ets un fill no desitjat o una cosa per l'estil. Si em dius la veritat, com ho acabo de fer jo, en continuarem parlant.

[*Silenci.*]

FRANCESC (*rendint-se*): M'han parlat de la reencarnació.

PARE (*sorprès*): La reencarnació?

FRANCESC: No sé si té res a veure amb això de néixer d'una manera o de l'altra, m'entens?

PARE: Pel que en sé jo, no hi té cap relació...

FRANCESC: Com vaig néixer?

PARE: La teva mare i jo volíem un altre fill, això segur. És veritat que no ens en vam adonar, que vam deixar passar el temps i, entre embolics de feina i problemes, ja feia quatre anys que havia nascut la teva germana. En qualsevol cas, ara ja és igual. La majoria dels fills es presenten quan els dóna la gana. Però una cosa sí que te la puc dir; tenies ganes de sortir com més aviat millor i moltes ganes de viure.

FRANCESC: Què? Per què ho dius això?

PARE: No recordes que ets setmesó?

FRANCESC (*sorrès, estupefacte*): És veritat...

PARE: Als set mesos..., zup!, la teva mare de part. No ens ho podem ni creure. Havies d'haver nascut a principis de febrer i et vas avançar dos mesos. Gairebé et perdem. (*Entendrit.*) Et vas passar un bon temps a la incubadora. Per això t'he dit que tenies ganes de viure.

FRANCESC: I per què no m'ho ha volgut explicar la mama?

PARE: Perquè a vegades ets molt rebuscat...

FRANCESC: No és veritat...

PARE: Oi tant si ho ets! Ho interpretes tot a la teva manera!

FRANCESC (*rient*): Quina mala fama!

PARE: Francesc, la reencarnació és una creença exòtica, i això és Catalunya; espero que no hi pensis seriosament...

FRANCESC: Tranquil que no em faré budista ni res d'això...

PARE: Per si de cas... Vaig a ajudar a la mare a fer el sopar!

FRANCESC: Gràcies, papa. Per cert, saps on és l'Elena?

PARE: Sí, és amb una amiga, arribarà d'aquí poc, suposo. Per què?

FRANCESC: És que volia parlar amb ella d'una cosa...

PARE: Estàs estrany avui, eh! Au, descansa una estona que ja et cridarem quan sopem!

[*El PARE surt de l'escenari per l'esquerra .En FRANCESC es queda sol a l'escenari, un focus l'il·lumina contínuament, la resta de l'escenari es queda a les fosques.*]

ESCENA 5 - Col·lapse

[*En FRANCESC fa un monòleg. Un focus l'il·lumina tota l'estona.*]

FRANCESC: Sí, descansar... (*Aixecant-se. Caminant de dreta a esquerra.*) Estic fet un embolic! Com segueixi així, m'explotarà el cap! (*Seient el sofà.*) Això és massa! (*Esbufegant.*) Tot quadra! Els diaris de l'època parlen d'aquesta història, la germana de l'Àngela i la mare de l'Andreu Bussons ho confirmen. La Daniela sap masses coses de mi... Però jo no crec en la reencarnació? O sí? (*Posant-se les mans a la cara i seient.*) M'estic tornant boig per moments... (*Pausa.*) I si tot és veritat? Què puc fer per saber-ho? (*Intentant recordar.*) La Daniela em va dir que els van presentar uns amics en un bar, que van estar parlant una estona, que l'Andreu duia una samarreta d'un grup que es deia Human League... (*Sorprès.*) Hòstia! Podria buscar informació sobre aquest grup i mirar... I mirar, què? (*Col·lapsat. Intentant convèncer-se.*) No, no he de llegir aquell diari... (*Vençut.*) A la merda! Demà aniré a casa de la germana de l'Àngela i el llegiré, així sabré tota la veritat d'una vegada!

ESCENA 6 - La sospita

[*L'ELENA entra a escena per la dreta. En FRANCESC sent la seva germana i calla de cop.*]

ELENA: Hola! (*Silenci.*) Ui, quina cara que portes... Tot bé?

FRANCESC: Sí...

ELENA: Que et conec des que anaves amb bolquers...

FRANCESC (*dissimulant*): La veritat és que fa una estona he parlat amb el papa sobre la reencarnació. Tu què en penses?

ELENA: No en penso res, perquè no hi crec.

FRANCESC: Per què?

ELENA: Perquè no crec en res, ja ho saps, passo d'aquests rotllos.

FRANCESC: I no t'estranya, que a l'Índia hi hagi milers de persones que hi creuen?

ELENA: Fa no sé quants anys, tota la humanitat pensava que la Terra era plana, o sigui que ja veus...

FRANCESC: Al Tibet cada cop que es mor un lama troben el reencarnat, i es recorda de la roba, del got, del barret...

ELENA: Jo també l'he vista, aquesta pel·lícula. (*Preocupada.*) Escolta que et penses fer budista com en Richard Gere o què?

FRANCESC (*fingint indiferència*): No, no, era curiositat.

ELENA: Germanet... Quan tu tens curiositat...

FRANCESC: Sí, sí... ja em conec el que ve a continuació... (*Burlant-se'n.*) Quan tinc curiositat sóc terrible!

ELENA (*rient*): El primer pas ja l'has fet! Ho has reconegut! Ja saps que pots comptar amb mi pel que sigui, oi? Per això estem les germanes grans...

FRANCESC: Ja ho sé... Però no et preocupis perquè estic bé!

ELENA: Si tu ho dius... Vaig a posar-me les sabatilles que aquestes sabates m'estan matant.

[*L'ELENA fa un gest per marxar, però en FRANCESC l'atura.*]

FRANCESC (*pensatiu*): Elena, una cosa... A tu no et sonarà un grup de música que es diu Human League?

ELENA: Sí! És un grup que va tenir molt d'èxit quan jo era molt petita... Per què?

FRANCESC: Per res, curiositat... No sabràs quan es van fer famosos?

ELENA: Buff! Doncs crec que quan jo tenia quatre o cinc anys. Compta-ho.

FRANCESC (*comptant amb els dits*): Això era entre... entre... (*Estupefacte.*) El 1881 i el 1882!

ELENA: M'estàs començant a espantar. Tot bé?

FRANCESC: Sí...

ELENA: Estàs molt, però que molt místic avui...

FRANCESC (*dissimulant*): Què dius? Paranoies teves germaneta!

[Se sent la MARE que crida: "A sopar!" La llum es va atenuant i es fa un fosc.]

Tercer acte

ESCENA 7 - En l'amor tot si val

[S'obre el teló. Ens trobem al parc. La DANIELA somriu. A mesura que en FRANCESC s'acosta la seva cara canvia en veure la seva expressió seriosa. La DANIELA el mira, però no és capaç de dir res.]

FRANCESC (*mirant-la furiós*): Human League va tenir el seu primer èxit internacional a finals de 1981, principis de 1982. L'Andreu no n'hauria pogut portar una samarreta el 1980, és gairebé impossible!

[Silenci.]

FRANCESC: Però sí que hi ha una cosa que és segura. L'Àngela i l'Andreu es van conèixer agafant l'autobús. Ella li va preguntar l'hora el tercer cop que van coincidir i així va començar tot.

[La Daniela tanca els ulls.]

FRANCESC: L'Àngela no creia en la reencarnació.

[Silenci.]

FRANCESC (*crident*): Dignes alguna cosa!

[La DANIELA té un ensurt.]

DANIELA: No puc més... Em sap...

FRANCESC (*tallant-la, esgotat*): Per què?

DANIELA: Com... com ho has sabut?

FRANCESC: Que et penses que sóc idiota? Ja et vaig dir que havia anat a casa de la senyora Bussons i a veure la germana de l'Àngela.

DANIELA: Però elles...

FRANCESC: Allò de la samarreta de Human League va ser la primera pista. Et vas equivocar d'uns mesos. N'he estat segur quan he llegit el diari de l'Àngela Marsans.

DANIELA: Oh, Déu meu!

FRANCESC: Això no entrava en els teus plans, oi? Et pensaves que només veuria els diaris, comprovaria que ells havien existit i m'ho empassaria. Així de fàcil!

DANIELA (*allargant-li la mà*): Francesc...

FRANCESC (*apartant-li la mà*): No! Com has pogut fer una cosa així? És un joc, una aposta, no? O és que només volies passar l'estona i riure't de mi?

DANIELA (*plorant*): Per què no em preguntes una cosa més fàcil, eh?

FRANCESC: Què?

DANIELA (*desafiant-lo*): Pregunta'm com m'he pogut enamorar de tu fins arribar a aquest extrem?

FRANCESC: Enamorar-te... de mi?

DANIELA: Sí, amb tota l'ànima!

FRANCESC: Que ets boja?

DANIELA: No, tot menys això. Una boja no fa tot el que he fet jo. Una persona enamorada, sí. Una vegada vaig llegir que per amor es fan les coses més estúpides, però també les més grans i meravelloses.

FRANCESC: Perquè és clar... Tu d'això en dius gran i meravellós, no?

DANIELA: Quan em vas fer un petó vaig saber que sí, que ho era, que havia valgut la pena.

FRANCESC: No és veritat.

DANIELA: Sí, sí que ho és i ho saps, per això estàs tan furiós.

FRANCESC: I una merda! Estic furiós perquè has jugat amb mi i amb els meus sentiments, perquè gairebé m'has fet creure que tenia un altre passat, perquè des que et vaig conèixer la meua vida ha canviat! Per això estic furiós! Qui ets?

DANIELA (*desafiant-lo amb la mirada*): La reencarnació de l'Àngela Marsans, per què no? O de qualsevol altra. Jo sí que crec en la reencarnació. Hi crec fermament, em nego a pensar que quan em mori desapareixeré. Em nego a pensar que sóc un simple producte de la casualitat. Hi ha d'haver alguna cosa més que doni sentit a la vida! Per això hi crec. I per això vaig pensar que era una bona història. Totes les històries d'amor ho són..., mentre duren.

FRANCESC (*fred*): No has contestat la meua pregunta. Qui ets?

DANIELA: Has estimat mai sense esperança?

FRANCESC: No.

DANIELA: No has tingut mai una veïna maca, cinc anys més gran que tu, ni algú en qui somiessis en secret, ni...?

FRANCESC (*tallant-la*): No.

DANIELA: Tens sort. Jo sé què és estimar un noi que fa un curs més que tu a l'institut, i que no sap ni qui ets. Sé què és estimar sense esperança, sense raó, sense entendre per què ell i no un altre. Sé què és somiar mentre totes les teves amigues se'n riuen i et prenen el pèl. Vols que continuï?

FRANCESC: Anàvem junts... a l'institut?

DANIELA: Sí.

FRANCESC: Déu meu!

DANIELA: T'ho hauria explicat tot més endavant, però primer t'havies d'enamorar de mi.

FRANCESC: Això és increïble! Realment ets boja! Per tancar!

[*La DANIELA no respon.*]

FRANCESC (*enfurismat*): T'adones del que has fet?

DANIELA (*gemegant*): Em sap greu.

FRANCESC: Vaig anar a veure aquella dona per parlar-li del seu fill i he robat el diari de l'Àngela Marsans per llegir el que ningú hauria d'haver llegit mai, perquè era d'aquella pobra noia. Fa uns dies que ja no sé si sóc jo o una altra persona! T'estava començant a creure!

DANIELA: Francesc, si us plau...

FRANCESC (*cridant*): No es pot jugar amb les persones i amb els sentiments!

DANIELA (*cridant desesperadament*): No era cap joc!

FRANCESC: I què era, llavors?

DANIELA (*indignada, enfadada*): Em vaig enamorar de tu! Què passa? Et molesta, que t'estimin? Ho sento, ho sento! Vaig fer mal fet? És un pecat? No ho hauria d'haver fet? Doncs va passar! L'amor no es tria, apareix; ni té un temps adequat, sorgeix quan menys t'ho esperes! Jo tenia catorze anys, i vaig pensar que era el clàssic primer amor impossible, però no ho va ser! Cada dia que passava era millor i pitjor; millor perquè sabia que era un amor real, i pitjor perquè entenia que no podia ser! Només era una altra noia de l'escola, d'un curs menys que tu, sense desenvolupar, més plana que una taula de planxar, plena de complexos, amb ferros i jo què sé... Tu eres tímid, i semblaves vulnerable, però fins i tot així mai no em vaig poder acostar a tu... (*Silenci. Tornant-se a embalar.*) I a sobre em vaig posar malalta als quinze anys. Vaig perdre un curs i quan vaig tornar, tu ja te n'havies anat. Gairebé m'hi vaig resignar. No t'havia oblidat, però sí que em feia a la idea que no et tornaria a veure mai més. I llavors... vas aparèixer. Una tarda et vaig veure pel carrer, et vaig seguir fins a casa teva i... tot va tornar, ho entens?

FRANCESC: I per què no vas ensopegar amb mi, ni vas buscar una altra manera de...?

DANIELA (*tallant-lo*): Et vaig veure amb una noia, molt més maca que jo. Havia de fer alguna cosa diferent i ràpida, alguna cosa... Déu meu, ara ja no importa...! (*Agafant aire.*) Coneixia la història de l'Andreu i l'Àngela perquè me n'havien parlat. Entenia

l'Àngela. Mai no m'hauria suïcidat... perquè estimo la vida encara que em faci mal, però em sentia identificada amb el seu dolor. Vaig anar al diari, vaig llegir què havia passat, i hi havia moltes semblances sorprenents; la diferència d'edat, detalls... Jo sabia com eres! Ho sabia tot des de l'institut. Necessitava una oportunitat!

[*Silenci.*]

FRANCESC: Tota la meva vida... He estat a punt de...

DANIELA: De què? Digues!

FRANCESC: No te'm tornis a acostar... Vés-te'n!

DANIELA: Francesc, si us plau...

FRANCESC: Que te'n vagis et dic!

[La DANIELA es posa a plorar i arrenca a córrer.]

FRANCESC (*donant un cop al banc*): Merda!

[*Sona una música. En FRANCESC es queda pensatiu i inquiet. Va mirant el rellotge com si esperés a algú.*]

ESCENA 8 - Obrint camí al cor

[*En SANTIAGO entra a escena.*]

SANTIAGO: Perdó tio, me mare que no em deixava sortir.

FRANCESC: No importa, sempre arribes tard.

SANTIAGO: Per la cara d'amargat que portes i la mala hòstia que tens a sobre... Ja hi has parlat, no?

FRANCESC: Sí. Iestic millor, la veritat!

SANTIAGO (*vacil·lant*): No, si se't nota, eh... (*Silenci.*) I què? Ja saps qui era?

FRANCESC (*sec*): Sí, anava al nostre insti.

SANTIAGO: Què dius? Que fort!

FRANCESC: Dignes la veritat, sense embuts. Què et sembla?

SANTIAGO: Què vols que et digui? És una passada.

FRANCESC: Estàs parlant seriosament?

SANTIAGO: Sí, és al·lucinant. Això ho agafen a Hollywood i en fan una pel·lícula fantàstica.

FRANCESC: Deixa't estar de pel·lícules, tio.

SANTIAGO: És que és molt fort... Molt típic de tu.

FRANCESC: Home, gràcies.

SANTIAGO: No, si ho dic positivament. Quin morro que tens, tio!

FRANCESC: Però de què coi parles?

SANTIAGO: Que no hi ha cap tia que estigui enamorada de mi des del parvulari i sigui capaç d'inventar-se un rotllo com aquest perquè em fixi amb ella. Ets un tio amb sort!

FRANCESC: Vés a la merda!

SANTIAGO: Bah! No em diguis que estàs preocupat?

FRANCESC: Estic enfadat!

SANTIAGO: Doncs no entenc per què. Tens una noia enamorada fins el punt de inventar-se la història més al·lucinant que he sentit mai. Això és posar-hi imaginació i ganes! La meitat dels tios que conec donarien el que fos per una cosa així. Si fins i tot sembla un amor dels d'abans, dels que fan tronar i ploure! És genial!

FRANCESC (indignat): I jo que he quedat amb tu buscant el teu suport... No t'entenc... Com et pot agradar? Jo al·lucino.

SANTIAGO: I què volies? Un copet a l'espatlla i un <<pobre Quico>>. Doncs no, mira. Enveja, em fas, malparit. T'havies lligat una tia com la Leti, encara que no fes per tu, i ara en tens una altra que faria un petó al cul del dimoni, per tu. Si això no és sort...

FRANCESC (enfadat): Vaig anar a veure la mare d'aquell noi, he robat el diari de la germana de l'Àngela, i...

SANTIAGO (*tallant-lo*): Deixa't de collonades! Has fet el que has fet i punt; ja està. No ha passat res! Ni en Shakespeare ho hauria fet millor! Un deu per tu! Però que una cosa quedi clara, per si encara no te n'has adonat. (*Silenci.*) Si has continuat tot aquest merder és perquè ella t'agrada i et seduïa la història de la reencarnació. Ara resulta que ha estat un muntatge, molt bé, i què? La penses deixar escapar?

FRANCESC: Que m'estàs vacil·lant? No la vull tornar a veure mai més!

SANTIAGO: Doncs jo li hauria fet una repassada. Ho estava demanant a crits.

FRANCESC: Ets un bèstia.

SANTIAGO: Mira. Una repassada li hauria fet passar la ximpleria si és que només és això. Aquestes nenes...

FRANCESC: No és cap criatura. Té divuit anys i en fa dinou el juliol!

SANTIAGO (*vacil·lant*): Home, una cosa sí que és veritat. Les romàntiques no tenen edat.

FRANCESC: Saps perfectament que hi ha nenes de vint anys i dones de quinze. I ella no feia els petons com una de quinze. No ha estat cap ximpleria. Li hauries d'haver vist la cara, quan parlàvem, o fins i tot quan l'he enxampada. No tinc gaire experiència, però sé veure l'amor, quan n'hi ha!

SANTIAGO: Llavors és que ets massa bona persona. Que et fa llàstima?

FRANCESC: Suposo que sí.

SANTIAGO: Ho veus? No la pots odiar i com que en el fons t'agrada...

FRANCESC: Qui t'ho ha dit que m'agrada?

SANTIAGO: Se't nota! Tal com en parlaves, i tal com m'has explicat el que t'ha dit, i com t'ho ha dit... A mi em sembla que és més clar que l'aigua. I crec que agradar és poc. Em penso que estàs boig per ella.

FRANCESC (*defensant-se*): No!

SANTIAGO: Que et conec, Quico.

FRANCESC: Tota aquesta història m'ha despertat la curiositat. Era molt fort, tu mateix ho vas dir.

SANTIAGO: Per què deu ser que, com més segur semblés i més categòricament parles, menys em refio del que m'estàs explicant? Escolta tros d'ase: els tios, quan ens ho posen tot tan fàcil... (*Agafant-li la cara amb les dues mans i esclafant-li les galtes.*) A veure, mira'm. No sé què et deu haver vist, perquè fas cara de lluç, però... (*Retirant les mans.*) Estàs boig per ella.

FRANCESC: Però què dius! Que no!

SANTIAGO: Estàs boig per ella.

FRANCESC: Passa de tu.

SANTIAGO: Passa de mi, però et dic la veritat. Potser encara no ho saps i estàs confós. O potser sí, i busques arguments per mantenir-te enfadat. Et fot que t'hagi mentit; i et fot descobrir que, malgrat tot, la tia aquesta et torna boig. (*Parodiant-lo.*) Ara que estaves tan bé, tenies la Leti i bla, bla, bla...

FRANCESC: No calia que em fes empassar cap mentida. Si l'hagués coneguda abans, m'hauria agradat igualment!

SANTIAGO: Tal com la descrius, és d'allò més normal i una tia normal, amb la Leti o sense, ni tu ni jo la mirem d'entrada. Les que no destaquen, les has de conèixer. No la vas mirar a l'institut, quan era extraplana i duia ferros, ni ho hauries fet ara.

FRANCESC (*esbufegant*): M'esgotés.

SANTIAGO: Tinc raó.

FRANCESC: No, ets dels que es pensen que tenen raó, que no és el mateix.

SANTIAGO: No m'ho has explicat buscant el meu consol, saps? M'ho has explicat perquè et digui tot això.

FRANCESC: Sort que no la coneixes...

SANTIAGO: Ara que sé on viu, potser m'hi deixo caure. Li diré que sóc la reencarnació d'en James Dean, l'últim rebel.

FRANCESC: A mi no em fa gràcia.

SANTIAGO: Tu ja no la tornaràs a veure, m'ho acabes de dir.

[*Silenci, en FRANCESC es posa trist.*]

SANTIAGO: Relaxa't. Pensa-ho amb calma. Aquesta noia és fantàstica, val la pena.

Ja em diràs com acaba tot! Jo he de marxar, sinó la meva mare em mata!

FRANCESC: Adéu, que vagi bé!

[*En SANTIAGO surt de l'escenari i en FRANCESC pensa en tot el què li ha dit el seu amic.*]

ESCENA 9 - Començar de cero

[*Sona una música i l'escenari es va enfosquint com si s'estigués fent de nit. En FRANCESC seu, s'aixeca, s'enduu les mans el cap; se'l veu pensatiu. Quan la música s'acaba agafa el mòbil i treu un paper de la butxaca. Marca un número, però ningú respon.*]

FRANCESC: Merda!

[*En FRANCESC surt de l'escenari per la dreta. El paper ha quedat en el banc. De sobte, la DANIELA entra per l'esquerra. Aleshores, seu al banc i veu el paper.*]

DANIELA (*aixecant-se*): Francesc?

[*Veient que ningú respon es posa a plorar. Al cap d'una estona entra en FRANCESC.*]

FRANCESC: No ploris, si us plau...

DANIELA (*aixeca el cap i s'eixuga les llàgrimes*): Què... què fas aquí?

FRANCESC: Resulta que m'he deixat un paper, no l'hauràs vist?

DANIELA: Què? Escolta, em sap greu... Em vaig equivocar. Vaig fer una estupidesa, molt bé, ja ho sé, però ja està, d'acord?

[En FRANCESC la mira amb un petit i dolç somriure. La DANIELA pensant-se que esriu d'ella fa el gest de marxar.]

FRANCESC: Espera't!

DANIELA: Per l'amor de Déu, què vols?

FRANCESC: A tu...

DANIELA: Què?

FRANCESC: Que m'agrades... que t'estimo... que ho vull provar!

DANIELA: Per què? Què planeges?

FRANCESC: Res. I ho saps...

DANIELA: I la teva..., aquella noia?

FRANCESC: Ho hem deixat.

DANIELA: No m'ho crec.

FRANCESC: Doncs hauràs de començar a fer-ho perquè s'han acabat les mentides.

DANIELA: No juguis amb mi...

FRANCESC: No jugo amb tu!

DANIELA: Jura-m'ho.

FRANCESC: T'ho juro... Si t'he intentat trucar abans...

DANIELA (*ensenyant-li el paper*): I llavors per què...?

FRANCESC (*tallant-la*): Me l'he descuidat... Per això he tornat... Per cert, i tu què fas aquí?

DANIELA: Jo... Jo et vaig prometre que vindria en aquest banc fins al cap de dues setmanes.

[*Silenci. El rostre d'en FRANCESC esbossa un dolç somriure.*]

DANIELA: De debò que ho vols provar?

FRANCESC: Sí!

DANIELA: Segur?

FRANCESC: Hauràs de córrer el risc...

DANIELA: Córrer el risc...?

FRANCESC: T'estimo, Daniela... No ho volia veure perquè em feia ràbia que t'haguessis rigut de mi, però ara tot això m'és igual. (*Silenci.*) Hi ha un poemari que diu que hi ha noranta-set maneres de dir t'estimo i que totes són vàlides; així que suposo que la teva també ho era. I la meva també ho serà. (*Pausa.*) Et puc demanar una cosa?

DANIELA: Sí, és clar.

FRANCESC: Em pots fer un petó?

DANIELA (*avergonyida, insegura*): Estàs...

FRANCESC (*tallant-la*): Mai he estat tan segur de res.

[*En FRANCESC li acaricia la cara amb les dues mans i li fa un petó. Hi ha un fosc.*]

ESCENA 10 - La incògnita final

[*Es fa un clar i apareix una sala d'estar amb una dona gran asseguda en un butaca amb el bastó al costat. De sobte entra la seva criada amb el centre de taula ple de flors de tots colors però amb predomini de roses vermelles.*]

CRIADA: Senyora, senyora! Miri què han portat!

SENYORA BUSSONS (*sense aixecar-se, amb un gest d'estranyesa*): Què és, això?

CRIADA (*deixant les flors sobre la taula i ajuntant les mans per contemplar-lo*): Doncs ja ho veu, unes flors.

SENYORA BUSSONS: Ja ho sé, que són unes flors, però deu ser un error, suposo.

CRIADA: No, no. El noi de la floristeria ho ha dit ben clar, per a l'Amanda Bussons.

SENYORA BUSSONS: Doncs no és pas el meu sant, ni el meu aniversari. (*Mirant atentament el ram.*) I encara que ho fos, ningú me l'ha enviada mai, una cosa així. Què hi diu, a la targeta?

CRIADA: Ara la hi llegeixo. (*Traient la nota que estava enganxada a una tija amb un petita pinça de plàstic groc.*) Què maques, i quina olor que fan! (*La llegeix i es posa pàl·lida.*)

SENYORA BUSSONS: Au, Pilar, què diu, aquesta targeta?

CRIADA: Diu... (*Mirant l'anciana.*) Diu... L'Andreu sempre serà amb nosaltres.

[*Silenci. El rostre de la SENYORA BUSSONS roman greu i el seu cos immòbil, però després es va endolcint.*]

SENYORA BUSSONS: Qui... la firma?

CRIADA (*donant-li la targeta*): No hi ha signatura. (*Pausa.*) Què estrany, oi?

SENYORA BUSSONS: Sorprenent... Fa uns dies, aquell noi que volia parlar de l'Andreu i ara..., això.

CRIADA: Creu que pot tenir relació?

SENYORA BUSSONS: No ho sé, Pilar, no ho sé. Tot i així. Hi ha alguna cosa que... (*Silenci.*) L'altre dia no li vaig dir, sap? Però en veure aquell noi...

CRIADA: Què?

SENYORA BUSSONS: S'assemblava tant al meu Andreu...

CRIADA (*bocabadada*): Què em diu?

SENYORA BUSSONS: Eren... els ulls, la mirada, alguna cosa que transcendia més enllà, no sé si m'entén. (*Sospirant.*) I tenia la mateixa edat.

CRIADA: Per això es va posar d'aquella manera?

SENYORA BUSSONS: Sí...

[*Ambdues es queden en silenci contemplant el ram. L'AMANDA BUSSONS somriu i es fa un fosc. Es tanca el teló i s'obren els llums de la sala.*]

FI

► **Representació de la primera escena, *La trobada***

Una de les fites que m'havia marcat en aquest treball era aconseguir representar una de les escenes de l'obra. Un cop elaborat tot el guió, vaig decidir que realitzaria la primera: l'escenografia era senzilla, consistia en un banc, i només necessitava dos actors.

El següent pas fou buscar un lloc on la pogués representar, l'Aula de Teatre del Monumental, a Mataró. Aleshores vaig demanar a la directora de l'Aula, la Cristina Navarro Agell, si em podia deixar una de les classes que estan equipades amb focus i telons negres, per tal de realitzar la filmació. Afectivament, ella ho va consultar amb els seus superiors i em va autoritzar per utilitzar l'espai 2 de l'aula el divendres dia 15 de Gener.

L'element clau d'una representació és l'actor, així doncs, distribuir els papers entre ells és una de les feines més delicades. Es tracta de cercar una correspondència entre les característiques dels personatges i les qualitats tècniques i personals dels actors. Aquest era, doncs, el pas que havia de fer a continuació. Després de rumiar-ho molt vaig proposar-ho a la Laura Millaruelo i en Carlos Pérez, dos actors que s'estan formant a l'Aula de Teatre de Mataró.

Immediatament, varem passar al moment creatiu per excel·lència: l'assaig. Varem assajar dijous dia 14 de gener a l'aula per tal d'aprendre el text i d'incorporar altres aspectes de la posada en escena: vestuari, llums, utillatge. L'endemà, varem gravar l'escena i vaig començar a realitzar el muntatge.

Cal dir que en el vídeo, situat a la contraportada del treball, apareix tot el procés de creació: des de l'elecció del vestuari fins a la representació de l'escena. Així com les cançons que han d'aparèixer al llarg de tota l'obra.

► Conclusions

A continuació explicaré tot el procés de creació de l'obra, les dificultats amb què m'he trobat, si he complert els objectius que m'havia establert...

Procés

Un cop escollida la novel·la, *97 maneres de dir t'estimo*, vaig desglossar-la en possibles escenes, per tal de poder escollir-ne unes quantes. Un cop fet això vaig reorganitzar aquelles que havia triat a fi de no haver de canviar gaire l'escenografia; va resultar bastant difícil. Després vaig haver d'inventar-me algunes escenes per dotar d'un fil argumental a l'obra i fer-la amena. El resultat de tot això és el guió que us he presentat anteriorment, que poc té a veure amb el llibre original.

El més difícil ja estava fet, només calia redactar les escenes. Abans, però, no podia oblidar fer una descripció dels personatges, a fi de ser coherent amb el que escriuria després. Un cop realitzada la darrera part em vaig posar a redactar les escenes i, en acabar-les, vaig haver de revisar l'ortografia i el lèxic. Una dificultat afegida era dotar de realisme les paraules, sobretot les dels personatges joves, perquè sinó no ho aconseguia el diàleg semblaria arcaic i poc real. Vaig tenir una especial dificultat amb l'ús dels insults, perquè molts provenen del castellà, i amb l'ús dels pronoms febles ja que no en fem un ús correcte. Un exemple d'això, podria ser el famós *l'hi*, el qual hauria de ser *la hi* o el conegut *joder*, *tonto* que s'haurien de substituir per *hòstia* i *ximple* o *burro*, respectivament.

A continuació quedava ocupar-me del disseny del vestuari, l'escenografia, l'attrezzo, la il·luminació, la música i els efectes sonors. El disseny del vestuari va ser laboriós ja que l'obra consta de nou personatges, tres dels quals presenten dos vestiments. En canvi, l'escenografia va resultar més senzilla de planificar perquè el meu baix pressupost no em deixava elaborar-la en excés, i la música tampoc va suposar cap problema.

Què he après?

Aquest treball m'ha servit per valorar, encara més, tota la feina que hi ha darrera d'una producció teatral. Val a dir que tot es torna més complicat si t'has de fer càrrec, tu sol, de la direcció, l'escenografia, la il·luminació, el guió...

He apreciat feines com la de figurinista, guionista... les quals m'han agradat, i d'altres com les d'il·luminació, que per falta de coneixement, m'han resultat més feixugues.

Tot i això, la valoració general de l'elaboració del treball de recerca és molt positiva ja que tècnicament podríem dir que he realitzat la meva primera obra de teatre. Una obra que ha comportat esforços, però també molta diversió: gravar l'escena amb els companys de l'Aula de Teatre, dissenyar el vestuari, escollir la música, elaborar el guió...

A més a més, m'he posat en contacte amb un autor que m'agrada molt, en Jordi Sierra i Fabra, el qual me dit que em concedirà una entrevista quan estigui a Barcelona.

Per acabar, dir que aquest treball m'ha ajudat a encaminar una mica més el meu futur, perquè ara he vist en quines professions relacionades amb l'àmbit de l'espectacle m'agradaria treballar i en quines no.

► **Bibliografia**

<http://images.google.es/imghp?hl=es&tab=wi>

<http://www.sierraifabra.com/>

Llibre *El món del teatre* de Joan Castells i Àngels Zamora

97 maneres de dir t'estimo de Jordi Sierra i Fabra

► **Agraïments**

En aquest apartat m'agradaria fer menció a totes aquelles persones que han col·laborat en menor o major grau en l'elaboració d'aquest treball.

Per començar, vull agrair a la Laura Millaruelo i en Carlos Pérez, dos actors de l'Aula de Teatre de Mataró, la seva participació i plena dedicació en la gravació d'una escena de l'obra, doncs l'essència d'aquesta ha vingut donada per la seva magistral interpretació i fidelitat a les meves observacions.

A continuació, haig de mostrar la meva gratitud envers l'Aula de Teatre de Mataró, la qual em va oferir, no tan sols les seves instal·lacions, sinó també part de l'attrezzo per a la realització del vídeo.

En última instància, m'agradaria agrair al meu tutor el seu interès i la seva supervisió, sense la qual l'elaboració d'aquestes línees s'hagués vist dificultada fins a punts insospitats.

► Annexos

Com ja he comentat anteriorment, he aconseguit posar-me en contacte amb en Jordi Sierra i Fabra. A continuació us adjuntaré el meu correu i la seva resposta.

Hola em dic Elena Force Castells, tinc 17 anys i m'agradaria que aquest e-mail arribés a en Jordi Sierra i Fabra. Sé que deu rebre molts e-mails, però si pogués ser m'agradaria que el llegís. Aquí comença l'escrit:

Hola Jordi,

Primer de tot he de desitjar-te Bon Nadal i Feliç Any Nou. En segon lloc felicitar-te per cada un dels llibres que has publicat i pels que publicaràs. La veritat és que és genial veure com hi ha escriptors que tenen un compromís amb la societat i que escriuen sobre realitats que ens envolten. A més a més he de dir que no només mostres aquest compromís en els teus llibres, sinó que fas servir els teus diners per crear fundacions per a joves, que fomenten la lectura, l'escriptura i intenten que tots els nens tinguem accés a llibres, a poder publicar un escrit...

Jo no et diré que vull ser escriptora. Tot i així, també tinc un somni, com el que tu tenies de petit: vull ser actriu. El curs que ve estudiaré una altre carrera per assegurar-me un futur i per tranquil·litzar els meus pares (que ara comencen a creure en mi). Quina carrera et preguntaràs? Doncs no ho sé quina, però potser periodisme, audiovisuals, educació social...

El què si que sé, per això t'escric un e-mail, és que aquest any estic cursant segon de batxillerat a Mataró i el meu treball de recerca té molta relació amb tu... Tranquil, no vull fer-te una entrevista ni res d'això, tot i que segur que seria molt interessant. Però el meu e-mail no és per posar-lo en el treball. Simplement és que he estat llegint la teva biografia i m'ha fascinat tot el què expliques, el què escrius... I necessitava dir-t'ho... Ni tan sols sé si llegiràs això, però sé que si no t'escrigués, no estaria tranquil·la.

Com veus m'enrotllo molt! És un dels meus defectes, però ara ja intentaré anar el gra. El què et volia dir és que estic fent un treball de recerca que consisteix en passar la teva novel·la *97 maneres de dir t'estimo* a obra de teatre. Per què vaig triar aquesta novel·la? Fàcil, perquè a l'escola ens fan llegir a grans autors, els quals són mundialment reconeguts, però costa apreciar la seva obra perquè no escriuen per a gent de la nostre edat, no escriuen pensant que el cap d'un temps els nens tindrien l'obligació de llegir els seus llibres, poemes...

Jo anava a tercer d'ESO i estava cansada de llegir llibres que no m'omplien, ni em parlaven de coses que aquella edat m'interessin, quan de sobte va aparèixer el teu! Va ser el primer llibre que em llegia a gust, que tenia un estil fàcil, gens rebuscat, amb diàlegs, frases curtes... A

partir d'aquell dia vaig començar a llegir més llibres teus i vaig començar a buscar llibres que m'agradessin.

I com que mai he oblidat aquella primera història que va fer que m'endinsés en el món de la lectura vaig decidir fer el treball de recerca sobre aquesta, que a mi m'havia marcat.

Només et volia dir això i fer-te una pregunta sobre el llibre: per què vas incorporar el grup de Human League a l'obra? Sé que ets un gran fan de la música, com jo, però per què aquest?

Gràcies per tot,

Elena

Hola Elena.

Com pots veure, el teu mail l'he llegit.

Gràcies per tot el que em dius, i si vols vindre a BCN a veurem només cal que quedem en un dia i hora, encara que ara me'n vaig de viatge i els propers 5 mesos estaré més de la meitat fora de casa. Tinc un any força complicat d'entrada.

Sobre la teva pregunta: Per qué Human League? Doncs perquè em feia falta un conjunt de l'època en la que el noi va morir i la noia es va suïcidar, i tirant anys enrere, i tenint en conte quan va sortir la novel·la (s'ha de mirar sempre el © de la pàgina 4 o 6 per sapiguer de quan es un llibre), un dels conjunts més populars d'allevores era Human League. Aquesta és la raó.

I ara em ficaré on no toca, però... Si fas una carrera només per fer contents als pares, un dia et passarà com a mi, que tindràs la sensació d'haver perdut uns anys meravellosos de la teva vida. Si has d'estudiar, si vols estudiar, tria alguna cosa que t'agradi a tu, passant de si dona molts diners o no. Avui en dia no hi ha cap estudi que t'asseguri una feina futura. Cap. L'únic que val es la teva capacitat per reinventar-te segons les circumstàncies.

Tot depèn de tu.

Petons

Jordi Sierra i Fabra

**<<L'art no és un mirall per reflectir la realitat,
sinó un martell per donar-li forma.>>**